

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2013. évi október hó 8. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A harmadfokú bíróság a garázdaság vétsége és más bűncselekmények miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Szekszárdi Törvényszék 2.Bf.199/2012/4. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a vádlott bűnös

- 1 rb. garázdaság büntetében (Btk.339.§ (1) és (2) bekezdés e) pont),
- 1 rb. testi sértés vétségében (Btk.164.§ (1) és (2) bekezdés).

Ezért a bíróság 2 (kettő) évre próbára bocsátja.

Kötelezi a vádlottat, hogy fizessen meg 1.380 (ezerháromszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget az államnak.

I n d o k o l á s

A Szekszárdi Városi Bíróság a 2012. szeptember 11. napján kihirdetett 36.B.189/2012/12. számú ítéletével a vádlottat 1 rb. folytatólagosan elkövetett garázdaság büntette (Btk.271.§ (1), (3) bekezdés b) pont) és 1 rb. testi sértés vétsége (Btk.170.§ (1) bekezdés) miatt halmazati büntetésül végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett 1 év 6 hó börtönbüntetésre ítélte. Kötelezte a vádlottat 1.380 forint bűnügyi költség megfizetésére.

A Szekszárdi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2013. február 7. napján kihirdetett 2.Bf.199/2012/4. számú ítéletével a Szekszárdi Városi Bíróság fenti ítéletét megváltoztatta, a vádlottat 2 rb. a Btk.271.§ (1) bekezdése szerint minősülő garázdaság vétségének, valamint a 170.§ (1) bekezdése szerint minősülő testi sértés vétségének vádja alól felmentette. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 1.380 forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A Szekszárdi Törvényszék 2.Bf.199/2012/4. számú ítélete ellen az ügyész jelentett

be másodfellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az ügyészi fellebbezést fenntartotta, indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét akként változtassa meg, hogy a vádlott bűnösségét - a folytatólágosságra történő utalást mellőzve - az elsőfokú ítélettel azonosan állapítsa meg, a vádlottal szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetést szabjon ki és kötelezze a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A harmadfokú bíróság a Be.387.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt bírálta felül. Megállapította, hogy az első- és másodfokú eljárás lefolytatására a perrendi szabályok megtartásával került sor, az ügy érdemi elbírálását akadályozó perrendi szabálysértést nem észlelt.

A Szekszárdi Törvényszék a másodfokú határozatban megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megtartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, a feltárt bizonyítékokat teljes körben értékelés alá vonta, indokolási kötelezettségének is eleget tett, ekként az elsőfokú ítélet felülbírálatra alkalmas. A törvényszék ugyanakkor a Be.351.§ (2) bekezdés d) pontjában írt megalapozatlanság miatt, helytelen ténybeli következtetés okán az elsőfokú ítéletet a vádlott terhére rótt cselekmények kellő bizonyosságú ténybeli megalapozására alkalmatlannak találta, melynek okát a személyi bizonyítékok egyoldalú értékelésében jelölte meg.

A törvényszék a másodfokú határozatban az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékokat részletes elemzésnek vetette alá, így kitért a vádlott védekezésére, a tanúvallomásokra, a látlelet adataira és a feljelentés motívumaira is. A törvényszék az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységét kifogásolva, ítéletében rögzítette azt is, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mely bizonyító tényekből milyen téves következtetéseket vont le.

A Be.352.§ (1) bekezdés b) pontja értelmében megalapozatlanság esetén a másodfokú bíróság az iratok tartalma, ténybeli következtetés, vagy a felvett bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapíthat meg, ha a vádlott felmentésének, vagy az eljárás megszüntetésének van helye. A Be.352.§ (3) bekezdése szerint a másodfokú bíróság csak azokkal a tényekkel kapcsolatban értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amelyekre bizonyítást vett fel, kivéve, ha az iratok tartalma, vagy ténybeli következtetés alapján a vádlottat az (1) bekezdés b) pontja alapján felmenti, vagy az eljárást megszünteti.

Az ítélőtábla nem osztotta azt az ügyészi álláspontot, hogy a felülbírált ügyben a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nem volt lehetőség. A fent idézett eljárásjogi rendelkezések szerint felmentés esetén a másodfokú bíróság bizonyítás felvétele nélkül is értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a

bizonyítékokat, ha az iratok tartalma, vagy ténybeli következtetés alapján az eltérő értékelést megalapozó tények megállapíthatóak.

A bizonyítékok eltérő értékelése vagy eltérő tényállás megállapítását eredményezi, vagy az elsőfokú ítéletben rögzített tényállás kiegészítéséhez, helyesbítéséhez, pontosításához vezet. Ennek hiányában *a büntetőjogi felelősség kérdésében való döntés alapja az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás.*

A tárgyalta ügyben a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben megállapított tényállástól eltérő tényállást nem állapított meg. Így a felmentő rendelkezés azon az elsőfokú ítéleti tényálláson alapul, mely a vádlott erőszakos, kihívóan közösségellenes magatartását és a sértett testi bántalmazását - azaz a büntető törvénybe ütköző cselekményét - rögzíti.

A másodfokú határozat rendelkező része ezért nem áll összhangban azzal a tényállással, melyet irányadónak tekintett, illetve amely a harmadfokú eljárásban felülbíráható.

A Be.388.§ (1) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amelynek alapján a másodfokú bíróság a megtámadott ítéletét hozta, kivéve, ha az a tényállás megalapozatlan.

A felülbírálat alapját ezért az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás képezte, a harmadfokú bíróságnak e tényállás megalapozottságát kellett vizsgálni.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, a szükséges és lehetséges körben feltárta és megvizsgálta mindazokat a bizonyítékokat, amelyek a büntetőjogi felelősség megállapítása szempontjából jelentőséggel bírtak. Erre figyelemmel a harmadfokú bíróság álláspontja szerint - szemben a másodfokon eljáró törvényszék által megállapítottakkal - a tényállás mentes a Be.352.§ (1) bekezdésében rögzített hibáktól és hiányosságoktól. Meggyőző indokolással adott számot arról, hogy a vádlott védekezésével szemben a tényállást mely bizonyítékokra alapította.

Az ítélet tábla a bizonyítékok értékelésével összefüggésben az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek:

Az elsőfokú ítélet indokolása kellő részletességgel tért ki arra, hogy a sértett és a vádlott milyen előzmények után érkezett 2011. október 29-én a tolnai szórakozóhelyre, azt is megindokolta, hogy miért nem fogadta el a vádlott abbéli védekezését, miszerint a sértett a bálban közölte vele szakítási szándékát.

A sértett és **tanú1** vallomása egybehangzó volt az ismeretlen férfit bántalmazó vádlotti magatartást illetően, továbbá abban is, hogy erre őt féltékenysége indította. Az a tény, hogy a táncparketten történt pofonütés nem váltott ki széles körben rosszállást és nem eredményezett hatósági intézkedést, nem jelenti azt, hogy a

szemtanúk valótlan állítanak. A sértetti vallomást alátámasztó tanúvallomások, így **tanú1** és **tanú2**, valamint **tanú3** vallomásaiban rejlő kisebb jelentőségű ellentmondások nem vonták kétségbe a tényállásban rögzített tényeket, sem az ismeretlen férfi pofonütése, sem a sértettet ért bántalmazást illetően. Azt az állítást, hogy a sértettet a tényállásban rögzített időben valamilyen fizikai erőbehatás érte, a látlelet adatai még akkor is alátámasztották, ha a zúzott sérülés külső szemlélő által észlelhető jeleit a vizsgáló orvos nem tapasztalta. A látleletben rögzített nyomásérzékenységek kétségkívül a sértett szubjektív megítélésén alapul, azonban azt az orvosi vizsgálat nem zárta ki, hiszen diagnózisként a jobb oldali vállízület és lapocka zúzódását rögzítették.

A látlelet adatait az egyéb bizonyítékokkal együtt kell értékelni és az összes bizonyíték egybevetésével kell a bántalmazás megtörténtének valóságáról állást foglalni. A sértett vallomása mellett **tanú1** is következetesen vallott az általa észlelt bántalmazás tényéről, míg a sértett azt követő magatartására - **tanú2** és **tanú3** tanúk által - tett nyilatkozatok teljes körűen összeegyeztethetőek voltak a sértett és **tanú1** vallomásával.

Az elsőfokú bíróság **tanú4** eltérő vallomásait annyiban fogadta el, amennyiben azt az egyéb tanúvallomások alátámasztották, ezen helytálló értékelés azonban nem a vádlott által előadott, hanem a sértett vallomásában feltárt tény megerősítésének irányába hatott. A tanú ugyanis a bírósági eljárásban azt vallotta, hogy látta, amint a sértetthez a vádlott odalép, egy mozdulatot tesz, majd azt észlelte, hogy a sértett sír (Szekszárdi Városi Bíróság 5. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 17., 18. oldal).

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által felsorolt bizonyítékok mellett nagyobb nyomatókat tulajdonított a vádlott által is elismerten a bántalmazás követő napon délután küldött sms-ek tartalmának, hiszen azok szövegezése egy bocsánatkérést fejez ki, mely a sértett irányába megvalósított valamiféle magatartás megbánására utal: „Nagyon sajnálom, amit tettem, remélem egyszer még utoljára adsz egy esélyt, sosem bántanálak, nagyon szeretlek, nem hívlak, szólj, ha valamire jutottál, szeretlek!” A már hivatkozott bizonyítékok mellett ezen üzenet a sértetti vallomás valóságát támasztja alá.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az, hogy a sértett a vádlott által elkövetett bántalmazás tényét a közöttük folyamatban volt bontóperben miként, milyen módon kívánja felhasználni, sem a bizonyítékok vádlott javára értékelését, sem a büntetés kiszabását nem érintheti. A bíróságnak a vádban rögzített cselekmény miatt az ott megjelölt személy büntetőjogi felelősségéről kell döntenie, a bizonyítékok értékelése során azok tartalmára és más bizonyítékokkal való összefüggésére kell figyelemmel lennie, melyre az a körülmény, hogy a későbbiekben a bizonyított tényekre ki, miért hivatkozik, nem lehet befolyással.

A vádlott védekezését igazoló bizonyítékok elvetésének indokai az elsőfokú ítéletben minden tekintetben helytállóak azzal, hogy a mentességi jogával nem élő hozzátartozó vallomásának valósága pusztán azon az alapon nem vonható

kétségbe, hogy azt, mint hozzátartozó tette.

Az ítélet tábla ekként nem értett egyet a törvényszék azon álláspontjával, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat egyoldalúan értékelte, hiszen azok - összességükben vizsgálva is - határozottan alátámasztották a tényállásban rögzített cselekmény elkövetését. A másodfokú bíróság ezért helytelen következtetést vont a büntetőjogi felelősség hiányára, mely a Be.398.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú ítélet megváltoztatását és a vádlott bűnösségének megállapítását eredményezte.

A bűnösség megállapítása és a büntetés kiszabása során a harmadfokú bíróság a Btk.2.§ alapján vizsgálta azt, hogy a cselekmény elkövetésekor, avagy az elbíráláskor hatályos büntető törvény alkalmazásának van helye. A cselekmény nem jogerős elbírálása és az ügy harmadfokon történő befejezése közötti időben, 2013. július 1. napján új büntető törvény - a 2012. évi C. törvény - lépett hatályba.

A cselekmény elkövetésének időpontjában hatályban lévő 1978. évi IV. törvény 271.§ (3) bekezdés b) pontja szerinti garázdaság büntettének büntetési tétele 1 évtől 5 évig terjedő, míg az elbíráláskor hatályos Btk.339.§ (2) bekezdés e.) pontja értelmében 3 évig terjedő szabadságvesztés.

A nyilvános rendezvényen elkövetett garázdaság büntette ekként az elbíráláskor hatályban lévő törvény szerint enyhébben büntetendő, így a harmadfokú bíróság a cselekmény elbírálásakor hatályos büntető törvény alapján állapította meg a vádlott bűnösségét garázdaság büntetében és testi sértés vétségében. Az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor a köznyugalom elleni bűncselekményt a vádtól eltérően egységként minősítette. Az ugyanazon rendezvényen történt, egyazon jogtárgyat sértő magatartást, a részcselekmények között eltelt idő okán azonban nem folytatólagosan elkövetettként, hanem természetes egységként kell értékelni. Ezért az ítélet tábla a folytatólagosságra történő utalást a rendelkező részben mellőzte.

A városi bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket teljes körűen feltárta, azonban a bekövetkezett időmúlásra és a cselekmény tárgyi súlyára figyelemmel a végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés - arra is tekintettel, hogy a bűncselekmény az új büntető törvény szerint enyhébb büntetési tétellel fenyegetett - eltúlzott. Az adott módon és helyen véghezvitt, házastársak között lezajló esemény megbotránkozásra és riadalomkeltésre alkalmas volt ugyan, de a tömegben széles körben nem váltott ki megbotránkozást.

Az ítélet tábla úgy találta, hogy a büntetlen előéletű vádlott esetében a cselekmény tárgyi súlyára és a hivatkozott enyhítő körülményekre figyelemmel a büntetési célok a büntetés kiszabása nélkül is elérhetők, ezért a vádlottat a Btk.65.§ (1) és (3) bekezdése alapján a rendelkező részben írt tartamra próbára bocsátotta.

A fentiek szerint a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a bűnösség és

büntetőjogi következmények tekintetében a Be.398.§ (1) és (2) bekezdése alapján - a rendelkező részben írtak szerint - megváltoztatta.

A harmadfokú bíróság a Be.338.§ (1) bekezdése és a Be.398.§ (3) bekezdése értelmében rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről.

P é c s, 2013. október 8.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Domonyai Alexa s.k. előadó bíró,
Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Szekszárdi Törvényszék 2.Bf.199/2012/4. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Bhar.I.172/2013/3. számú ítéletében írt változtatásokkal 2013. október 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke